

عنوان مقاله:

بازتعریف گفتمان توسعه پایداری؛ در تطابق با نظریه انعطاف پذیری عصر فشرده‌گی زمان - فضا جهانی شدن

محل انتشار:

پنجمین کنفرانس بین المللی توسعه پایدار و عمران شهری (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

مژده جمشیدی - پژوهشگر دوره دکتری تخصصی شهرسازی پردیس دانشگاه هنر تهران

رضا حقیقت نائینی - استادیار معماری عضو هیئت علمی دانشگاه هنر تهران

خلاصه مقاله:

از دهه 1980 میلادی به نشر اندیشه نئولیبرالیسم دنیای شهری در پی افزایش نفوذ بازار بر همه ارکان زندگی مخاطراتی را در نحوه عملکرد سیستم های سازنده خود تجربه می کند مخاطراتی که در حوزه یک سیستم پیچیده تحت تاثیر چرخه های دانش اطلاعات و تکنولوژی از یک سو و نیروهای موثر شامل نیروهای درونی پیچیدگی و همبستگی و نیروهای بیرونی پراکندگی و فشرده‌گی از سویی دیگر و همچنین رویکرد رقابت شهری رخ میدهد این مخاطرات اشفتگی ها و اختلالاتی را در ساختار کلی سیستم های شهری وارد کرده بر اساس مفهوم جهانی شدن شدت بیشتری یافته و لزوم تغییرات اساسی را در برنامه ریزی به منظور حل مسائل جدید ایجاد کرده است در این راستا تغییر برنامه ریزی در دهه 70-80 میلادی به پارادایم انتقادی در قالب برنامه ریزی ارتباطی و مشارکتی که خود مجموعه ای از بحرانهای محیطی اقتصادی و اجتماعی را در پی داشته کار ساز نبوده و لزوم بازاندیشی در نحوه برنامه ریزی را به منظور کنترل مخاطرات و آسیب های اقتصادی اجتماعی و اکولوژیکی در پی داشته است نتیجه این بازاندیشی پارادایم انعطاف پذیری پسامدرنیسم می باشد که بر کلیه اندیشه های آغازین قرن مسلط بوده است

کلمات کلیدی:

پسامدرنیسم ، فشرده‌گی زمان و فضا ، نظریه انعطاف پذیری ، رقابت شهری ، گفتمان توسعه پایداری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/509646>

